29/11/2019

Η Πάτρα τιμά τον Πολιούχο της – Πλήθος πιστών προσκυνά την Κάρα του Αγίου Ανδρέα (ΦΩΤΟ + ΒΙΝΤΕΟ)

/ Επικαιρότητα

ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΠΑΤΡΑ – Γιώργος Φερδής

Πανηγυρικά τελέστηκε σήμερα το απόγευμα ο Μέγας Εσπερινός της εορτής της μνήμης του Αγίου ενδόξου Αποστόλου Ανδρέου, ιδρυτού της των Πατρέων Εκκλησίας.

Στον Πολυαρχιερατικό Εσπερινό χοροστάτει ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου κ. Θεόκλητος.

Συγχοροστάτησαν οι Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες: Αντλάντας κ. Αλέξιος, Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου κ. Ιερόθεος, Καισαριανής, Βύρωνος καί Υμηττού κ. Δανιήλ, Σερρών κ. Θεολόγος, Σύρου, Τήνου, Ανδρου, Κέας, Μήλου και Μυκόνου κ. Δωρόθεος, Ζιχνών και Νευροκοπίου κ. Ιερόθεος, Κορίνθου κ. Διονύσιος, Φωκίδος κ.

Θεόκτιστος, Θεσσαλιώτιδος κ. Τιμόθεος, Μεγάρων κ. Κωνσταντίνος, Τρίκκης και Σταγών κ. Χρυσόστομος, ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Κερνίτσης κ. Χρύσανθος και ο οικείος Ποιμενάρχης, Πατρών κ. Χρυσόστομος.

Χιλιάδες ευσεβών χριστιανών από την Πάτρα, αλλά και από άλλα μέρη της Ελλάδος, κατέκλυσαν σήμερα τον μεγαλοπρεπή Ιερό Ναό του Αγίου Αποστόλου Ανδρέου Πατρών και τα πέριξ αυτού, προκειμένου να ασπασθούν την χαριτόβρυτο Κάρα του Πρωτοκλήτου και τον Σταυρό του μαρτυρίου του και να προσκυνήσουν τον τάφο του ιερωτάτου Αποστόλου.

Ένα ποτάμι ευλαβείας ξεχείλισε μπροστά στην Αγία Κάρα του Αγίου Ανδρέου και το προσκύνημα συνεχίζεται αδιάκοπα.

Τον θείο λόγο κήρυξε ο Μητροπολίτης Ιερισσού κ. Θεόκλητος ο οποίος αναφέρθηκε στην πνευματική πορεία του ανθρώπου και στις δυσκολίες πού πρέπει να προσπεράση για να φθάση στην κατά Θεόν τελείωση.

Στη προσφώνηση του ο οικείος Ποιμενάρχης κ. Χρυσόστομος ευχαρίστησε τους Αρχιερείς για τη συμμετοχή τους της πόλεως των Πατρών.

Ακολουθεί η προσφώνηση του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρών κ. Χρυσοστόμου.

Τον Απόστολον του Κυρίου εορτάζοντες εν τω πανιέρω τούτω Ναώ, ον η των

Πατρέων ευλαβεία, ως αντίδωρον της υπερφυούς προστασίας του ύψωσε, μετά των ουρανίων δυνάμεων, τον Πρωτόκλητον ευφημούντες προς τον εν Τριάδι προσκυνούμενον Θεόν ημών, εν αγαλλιάσει,

Δόξα, άναβοώμεν τώ Πατρί, Δόξα, τω σε Καλέσαντι, Δόξα τω Επιφοιτήσαντι εν σοί, θείε Πρωτόκλητε, και περιχαρία πολλή ή ελαχιστότης ημών, ο Θεοφιλέστατος και πεφιλημένος αδελφός Επίσκοπος Κερνίτσης κ. Χρύσανθος, ο Ιερός Κλήρος, ο περιούσιος Λαός του Θεού, τα του Πρωτοκλήτου τέκνα και γεννήματα, εν ευγνωμονούση καρδία και συγκινήσει βαθεία εν τη Αποστολική ταύτη πόλει, ην ο Πρωτόκλητος καθηγίασεν, τούς υπ’ αυτού κεκλημένους, ουχί υφ’ ημών, αφού ούτος εστίν ο θείος πανηγυριστής και πνευματικός εστιάτωρ, αγιωτάτους Αρχιερείς και ημών παμφιλτάτους και πανσεβασμίους πατέρας και αδελφούς, υποδεχόμεθα και εκ βαθέων, διά την αγάπην αυτών και τον κόπον ίνα έλθωσιν εν Πάτραις, υπερήδιστα εν πλησμονή αγάπης κατασπαζόμεθα.

Αλέξιον τον Πατρέα, τον πάλαι ποτέ Ηγούμενον της γεραράς και σεβασμίας Μονής της Γηροκομητίσσης των Πατρών και νυν της Αντλάντας εν Αμερική σεπτόν και δραστήριον Ποιμενάρχην, τον εκ βάθους καρδίας αυτού, την γενέτειράν του πόλιν αγαπώντα, τον κλεινόν της Ναυπάκτου Ποιμενάρχην, Ιερόθεον, τον σοφόν και θεολογικώτατον, τον λόγιον και πολυγραφότατον, τον παντί τω Ορθοδόξω κόσμω, ως πατερικώτατον Ιεράρχην γνωριζόμενον και φημιζόμενον, τον της Καισαριανής, Βύρωνος και Υμηττού, λαμπρόν Αρχιερέα και ιεροφάντην πατέρα και διδάσκαλον και εμβριθή γνώστην της Ορθοδόξου Θεολογίας και διά των πολλών αυτού γνώσεων τα μέγιστα συμβάλλοντα, εις τα της Εκκλησίας ημών πράγματα, Δανιήλ, τον του ιερωτάτου προφήτου συνώνυμον,

Τον αδελφόν τον αγαπητόν και περιπόθητον, μεθ’ ου εν καιροίς δυσχειμέροις εν τη Ιερά Συνόδω συνοδοιπορήσαμεν, τον άοκνον εργάτην του ιερού Γεωργίου του Θεού, τον του μύστου της υψηλής θεολογίας και ηγαπημένου του Κυρίου, φίλου και επιστηθίου ίερωτάτου μαθητού συνώνυμον, τον Θεολόγον, της των Σερραίων Εκκλησίας ακάματον Ποιμενάρχην,

τον του μύστου της υψηλής θεολογίας και ηγαπημένου του Κυρίου, φίλου και επιστηθίου ίερωτάτου μαθητού συνώνυμον, τον Θεολόγον, της των Σερραίων Εκκλησίας ακάματον Ποιμενάρχην, τον της Σύρου και των πολλών άλλων νήσων, ακάματον και εμπνευσμένον Ιεράρχην, τον ευγενή, γλυκύν και λόγιον Δωρόθεον, τον θαλάσσαις διαπλέοντα εν κινδύνοις πολλάκις διά την διαποίμανσιν του ευγενούς Λαού του Θεού, Και τον της ακριτικής και ενδόξου Μητροπόλεως των Ζιχνών και του Νευροκοπίου, σεβάσμιον και μειλίχιον Αρχιερέα, τον ταπεινώσει και σωφροσύνη ηγλαϊσμένον, φίλτατον Ιερόθεον, και Διονύσιον, τον της Παυλείου Εκκλησίας της Κορίνθου, πατέρα και πνευματικόν αδάμαντα, τον νυχθημερόν υπέρ του ποιμνίου αυτού κοπιάζοντα και την Αποστολικήν της Κορίνθου Μητρόπολιν κλεΐζοντα, αλλά και τον της Φωκίδος ευκλεή ιεράρχην και ηρώων Ιεραρχών διάδοχον, τον επαξίως τον ιστορικόν της πάλαι ποτέ ευκλεούς και ηρωικής πόλεως των Σαλώνων, θρόνον ωραΐζοντα, ιεροπρεπή Θεόκτιστον τον πεφιλημένον αδελφόν, και τον ηγαπημένον εκ της νεότητος ημών, ομογάλακτον και συνοδοιπόρον εν τη κλεινή και ιστορική Ιερά Μητροπόλει Μαντινείας και Κυνουρίας, τον την περιάκουστον και γείτονα του Αγίου Όρους Μητρόπολιν, της Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου θεαρέστως ποιμαίνοντα, λαμπρόν Αρχιερέα, αδελφόν Θεόκλητον, τον άνθρωπον της χαράς και της πηγαίας αγάπης, όστις και τον θρόνον τον Αρχιερατικόν κοσμεί χοροστατών, κατά την εόρτιον και πανευφρόσυνον ταύτην εσπερινήν ημών σύναξιν,

Συν τοις ανωτέρω δε και τον της Θεσσαλιώτιδος Ιεράρχην, τον ποικίλαις χάρισι

υπό Κυρίου κεκοσμημένον, συνετόν και δόκιμον του ιερού Αμπελώνος του Κυρίου εργάτην και πεπνυμένον διδάσκαλον του εμπιστευθέντος αυτώ ποιμνίου, Τιμόθεον, τον μεθ’ ημών εν τη Ιερά Συνόδω διακονήσαντα,

και Κωνσταντίνον τον ευγενή τοις τρόποις και εν βαθυτάτη αγάπη τα πνευματικά του τέκνα εις σωτηρίους οδούς οδηγούντα και εν ευφροσύνη πάντοτε μετά των αδελφών αυτού συναναστρεφόμενον, τον της Εκκλησίας των Μεγαρέων Επίσκοπον,

και τον εν τη κλεινή πόλει. των Πατρών, ατενίσαντα το φως και εν τη παιδική αυτού ηλικία, ενταύθα πνευματικώς γαλουχηθέντα και ποικίλοις τρόποις την αγάπην αυτού προς την γενέτειραν αυτού πόλιν εκφράζοντα, τον εν προσευχαίς και ποικίλοις κόποις πνευματικώς τον Λαόν αυτού οδηγούντα, Χρυσόστομον, τον Μητροπολίτην της των Τρικκαίων Εκκλησίας,

Άπαντας αδελφούς σεβασμίους και Ιεράρχας τιμίους, εργάτας του ιερού Γεωργίου του Κυρίου και την Ιεραρχίαν της καθ’ Ελλάδα Εκκλησίας ως αδάμαντας κλεΐζοντας διά του «ως ευ παρέστητε» προσαγορεύομεν και υπέρ μακροημερεύσεως και ευοδώσεως του έργου αυτών, εκτενώς του Κυρίου δεόμεθα, προς δε τον χοροστατούντα τιμιώτατον Αδελφόν, Μητροπολίτην Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου κ. Θεόκλητον, παρακλητικώς απευθυνόμεθα, ίνα, εκ της, τον Κύριον αγαπώσης αυτού καρδίας, γλυκυτάτους λόγους πνευματικής οικοδομής, πάσιν ημίν απευθύνη. Περαίνοντες δε την προσλαλιάν ημών ταύτην, δοξολογίαν τω Κυρίω ημών από καρδίας προσφέρομεν και ευλαβώς μετά του

Χρυσορρήμονος πατρός της Εκκλησίας, ανακράζομεν, «Δόξα τω Θεώ, Δόξα τω Θεώ, Δόξα τω Θεώ, πάντων ένεκεν», αδελφοί και πατέρες. Αμήν.

Πως συνδέθηκε όμως ο απόστολος Ανδρέας με την πόλη των Πατρών;

Η ιστορία της ζωής του Ανδρέα μέχρι την Σταύρωση, την Ανάσταση και την Ανάληψη, υπήρξε σχεδόν ίδια με εκείνη των άλλων μαθητών. Μετά το σχηματισμό της πρώτης Εκκλησίας, ο Ανδρέας κήρυξε στη Βιθυνία, Εύξεινο Πόντο (μάλιστα ο Απόστολος, είναι ο ιδρυτής της Εκκλησίας του Βυζαντίου αφού εκεί εγκατέστησε πρώτο επίσκοπο, τον απόστολο Στάχυ. Στην Αχαΐα, η διδασκαλία του καρποφόρησε και με τις προσευχές του θεράπευσε θαυματουργικά πολλούς ασθενείς. Έτσι, η χριστιανική αλήθεια είχε μεγάλες κατακτήσεις στο λαό της Πάτρας. Ακόμα και η Μαξιμίλλα, σύζυγος του ανθύπατου Αχαΐας Αιγεάτου, αφού τη θεράπευσε ο Απόστολος από τη βαρειά αρρώστια που είχε, πίστεψε στο Χριστό. Το γεγονός αυτό εκνεύρισε τον ανθύπατο και με την παρότρυνση ειδωλολατρών ιερέων συνέλαβε τον Ανδρέα και τον σταύρωσε σε σχήμα Χ. Έτσι, ο Απόστολος Ανδρέας παρέστησε τον εαυτό του στο Θεό «δόκιμον ἐργάτην» (Β΄ προς Τιμόθεον, 2: 15). Δηλαδή δοκιμασμένο και τέλειο εργάτη του Ευαγγελίου. Οι χριστιανοί της Αχαΐας θρήνησαν βαθιά τον θάνατο του. Ο πόνος τους έγινε ακόμη πιο μεγάλος, όταν ο ανθύπατος Αιγεάτης αρνήθηκε να τους παραδώσει το άγιο λείψανο του, για να το θάψουν. Ο Θεός όμως οικονόμησε τα πράγματα. Την ίδια μέρα, που πέθανε ο άγιος, ο Αιγεάτης τρελάθηκε κι αυτοκτόνησε. Οι χριστιανοί τότε με τον επίσκοπο τους τον Στρατοκλή, πρώτο επίσκοπο των Πατρών, παρέλαβαν το σεπτό λείψανο και το ‘θαψαν με μεγάλες τιμές.

‘Όταν στον θρόνο του Βυζαντίου ανέβηκε ο Κωνστάντιος, που ήταν γιος του Μεγάλου Κωνσταντίνου, μέρος του ιερού λειψάνου μεταφέρθηκε από την πόλη των Πατρών στην Κωνσταντινούπολη και κατατέθηκε στον ναό των αγίων Αποστόλων «ένδον της Αγίας Τραπέζης». Η αγία Κάρα του Πρωτοκλήτου φαίνεται πως απέμεινε στην Πάτρα. Όταν όμως οι Τούρκοι επρόκειτο να καταλάβουν την πόλη το 1460 μ.Χ., τότε ο Θωμάς Παλαιολόγος, αδελφός του τελευταίου αυτοκράτορας Κωνσταντίνου του Παλαιολόγου και τελευταίος Δεσπότης του Μοριά, πήρε το πολύτιμο κειμήλιο και το μετέφερε στην Ιταλία. Εκεί, αφού το παρέλαβε ο Πάπας Πίος ο Β, το πολύτιμο κειμήλιο εναποτέθηκε στον ναό του αγίου Πέτρου της Ρώμης. Τον Νοέμβριο του 1847 μ.Χ. ένας Ρώσος Πρίγκηπας, ο Ανδρέας Μουράβιεφ δώρησε στην πόλη της Πάτρας ένα τεμάχιο δακτύλου του χεριού του Αγίου. Ο Μουράβιεφ είχε λάβει το παραπάνω ιερό Λείψανο από τον Καλλίνικο, πρώην Επίσκοπο Μοσχονησίων, ο οποίος μόναζε τότε στο Άγιο Όρος. Στην πόλη της Πάτρας, επανακομίσθηκαν και φυλάσσονται από την 26η Σεπτεμβρίου 1964 μ.Χ. η τιμία Κάρα του Αγίου και από την 19ην Ιανουαρίου 1980 μ.Χ. λείψανα του Σταυρού, του μαρτυρίου του.

Οι λατρευτικές εκδηλώσεις θα κορυφωθούν με την Πανηγυρική Πολυαρχιερατική Θεία Λειτουργία και τη λιτάνευση της Τιμίας Κάρας στους δρόμους της Αχαϊκής πρωτεύουσας.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ
ΣΕΙΣΜΟΠΛΑΚΤΩΝ
ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ